List Římanům

List Římanům (zkratka **Ř** nebo **Řím**) je součást Nového zákona, jeden z nejvýraznějších a nejzávažnějších listů apoštola Pavla, který podstatně určoval celé pozdější dějiny křesťanství. O Pavlově autorství listu se nikdy nepochybovalo. List byl napsán řecky, patrně počátkem roku 58 v Korintu nebo v jeho přístavu Kenchrejích.

Císař Claudius vypověděl roku 49 židy i křesťany z města Říma kvůli sporům, které mezi nimi vznikly. Jeho nástupce Nero někdy po roce 54 toto rozhodnutí zrušil, nicméně napětí mezi židy a křesťany nezmizelo. Pavel se právě chystá na cestu do Jeruzaléma s výsledky sbírky pro tamní obec a potom se chce poprvé vydat do Říma. List ho má římským křesťanům představit a připravit jeho příchod.

Hlavním a polemickým tématem listu je Pavlova nauka o ospravedlnění z víry: židovská představa, že se mohou ospravedlnit dodržováním mojžíšovských předpisů Tóry ve Starém zákoně, je mylná. Člověk může být před Bohem spravedlivý jen z jeho ničím nezasloužené milosti, o niž se může přičinit jen tím, že věří v Krista.

Toto téma se v dějinách křesťanství několikrát radikalizovalo, kdykoli křesťané začali také spoléhat na své vlastní síly a náboženské výkony. To bylo hlavní téma Lutherova protestu proti středověké církevní praxi, který se výslovně opíral o List Římanům. Podobně počátkem 20. století německý teolog Karl Barth ve svém výkladu listu Římanům.

Wikipedie

<u>Rozdělení podle obsahu:</u>

1,1-15: Odesílatel, adresáti/pozdrav, díkůvzdání a text o Pavlově přání přijít do Říma

<u>1,16– 11,36: Naučný oddíl:</u>

I. <u>část: 1,16– 4,25: Boží spravedlnost se zjevila skrze evangelium</u>

1,18– 3,20: Boží hněv a hříchy pohanů a židů

Z přírody je možné odvodit Boží existenci, ale lidé místo aby vzdali úctu stvořiteli, klanějí se modlám a tvorstvu. Zneuctívají svá těla a upadli do nepravosti, lakoty, závisti, vraždám,neznají lásku. Kdo však odsuzuje druhého, odsuzuje i sám sebe, protože činí totéž. (2,2) Nekajícností střádá pro sebe Boží hněv. On odplatí každému podle jeho skutků (2,6). Kdo však

jedná podle zákona, i když ho nezná, má ho napsán ve svém srdci a podle něho bude souzen.

Nikdo není spravedlivý. Ze zákona nebude nikdo ospravedlněn, neboť to nedokáže, protože zákon jen ukazuje hřích.

3,21– 4,25: Ospravedlnění z víry nezávisle na Zákonu

Všichni zhřešili, ospravedlnění však přesto je možné dojít – zadarmo - z milosti Boží vykoupením v Kristu Ježíši (drahá milost – získaná krví JK) Člověk se stává spravedlivým vírou – bez skutků zákona (3,28). Příklad Abraháma, který uvěřil a bylo mu to započítáno za spravedlnost. (víra však byla dokázána činem!)

<u>II. část: 5,1– 8,39: Boží spása pro ty, kdo jsou ospravedlnění z víry</u>

Skrze Krista jsme vírou získali přístup k Boží milosti. Chlubíme se i utrpením (5.3) Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné. Jako jediné provinění přineslo odsouzení všem, tak i jediný čin spravedlnosti přinesl všem ospravedlnění a život

kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost (5,20)

Máme však hřešit, aby se vyjevila Boží milost? Ne!

Nedělám, co chci, nýbrž to co nenávidím. Jak ubohý jsem to člověk*. Kdo mě vysvobodí? Díky JK.* Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši,… 8,17A jsme-li děti, tedy i dědicové – dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy. 18 Soudím totiž, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která má být na nás zjevena. 19 Celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů… Je Bůh s námi, kdo proti nám?

<u>III. část: 9,1– 11,36: Boží zaslíbení Israeli</u>

Pavel hovoří o Božích zaslíbeních pro Izrael, ale je smutný, že od skutků zákona nedošel k víře = lásce k Bohu. Přeje si být sám zavržen, aby byů Izrael zachráněn. Selhání Izraele a příklon Boží k pohanům má u Izraelitů vzbudit žárlivost. Některé větve stromu Izaraele byly vylomeny a místo nich naroubovány plané větve (pohané), ale pak i ty vylomené budou znovu naroubovány!!!

11,32: Bůh totiž všecky uzavřel pod neposlušnost, aby se nade všemi slitoval.

12,1– 15,13: Povzbuzující oddíl:

I. část: 12,1– 13,14: Autoritativní rady pro křesťanský život

12,1 Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba.

Jsme jedno Tělo v Kristu, každý má svůj úkol, máme rozličné dary…

Vztah k veřejné moci: Každý ať se podřizuje.

13,8 Nikomu nebuďte nic dlužni, než abyste se navzájem milovali,

Všechna přikázání jsou shrnuta ve slově láska

II. část: 14,1– 15,13

Silní jsou povinni milovat slabé

15,14-33: Pavlovy misijní plány a požehnání

16,1-23: Doporučení jáhenky Foibé a pozdravy jednotlivým osobám v Římě

16,25-27: Závěrečná doxologie.

Pěkné úryvky z listu Římanům

5,1-6 1 Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho
Pána Ježíše Krista, 2 neboť skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti. V ní
stojíme a chlubíme se nadějí, že dosáhneme slávy Boží. 3 A nejen to: chlubíme se i
utrpením, vždyť víme, že z utrpení roste vytrvalost, 4 z vytrvalosti osvědčenost a z
osvědčenosti naděje. 5 A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich
srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. 6 Když jsme ještě byli bezmocní, v
čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné.

18 A tak tedy: Jako jediné provinění přineslo odsouzení všem, tak i jediný čin
spravedlnosti přinesl všem ospravedlnění a život. 19 Jako se neposlušností
jednoho člověka mnozí stali hříšníky, tak zase poslušností jednoho jediného mnozí
se stanou spravedlivými. 20 K tomu navíc přistoupil zákon, aby se provinění
rozmohlo. A kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost, 21
aby tak jako vládl hřích a přinášel smrt, vládla ospravedlněním milost a přinášela
věčný život skrze Ježíše Krista, našeho Pána.

7,14 Víme, že zákon je svatý – já však jsem hříšný, hříchu zaprodán. 15
Nepoznávám se ve svých skutcích; vždyť nedělám to, co chci, nýbrž to, co
nenávidím. … 24 Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?
25 Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, Pána našeho! – A tak tentýž já sloužím
svou myslí zákonu Božímu, ale svým jednáním zákonu hříchu.

8,18 Soudím totiž, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou,
která má být na nás zjevena. 19 Celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se

zjeví sláva Božích synů. 20 Neboť tvorstvo bylo vydáno marnosti – ne vlastní vinou,
nýbrž tím, kdo je marnosti vydal. Trvá však naděje, 21 že i samo tvorstvo bude
vysvobozeno z otroctví zániku a uvedeno do svobody a slávy dětí Božích. 22 Víme
přece, že veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu. 23 A
nejen to: i my sami, kteří již máme Ducha jako příslib darů Božích, i my ve svém
nitru sténáme, očekávajíce přijetí za syny, totiž vykoupení svého těla. … 28 Víme,
že všecko napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, ….

31 Co k tomu dodat? Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? 32 On neušetřil svého
vlastního Syna, ale za nás za všecky jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval
všecko? 33 Kdo vznese žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje!
34 Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na
pravici Boží a přimlouvá se za nás! 35 Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad
soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? 36
Jak je psáno: „Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na
porážku.“ 37 Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval.
38 Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani
budoucnost, ani žádná moc, 39 ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém
tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.

11 32 Bůh totiž všecky uzavřel pod neposlušnost, aby se nade všemi slitoval.

12 Služba Bohu v denním životě

1 Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou,
svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba…

4 Jako je v jednom těle mnoho údů a nemají všechny stejný úkol, 5 tak i my, ač je
nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu a jeden druhému sloužíme jako jednotlivé údy.
6 Máme rozličné dary podle milosti, která byla dána každému z nás: Kdo má dar
prorockého slova, ať ho užívá v souhlase s vírou. 7 Kdo má dar služby, ať slouží.
Kdo má dar učit, ať učí. 8 Kdo dovede povzbuzovat, nechť povzbuzuje. Kdo
rozdává, ať dává upřímně. Kdo stojí v čele, ať je horlivý. Kdo se stará o trpící, ať
pomáhá s radostí. 9 Láska nechť je bez přetvářky. Ošklivte si zlo, lněte k dobrému.
10 Milujte se navzájem bratrskou láskou, v úctě dávejte přednost jeden druhému.
11 V horlivosti neochabujte, buďte vroucího ducha, služte Pánu. 12 Z naděje se
radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí. 13 Sdílejte se s bratřími v
jejich nouzi, ochotně poskytujte pohostinství. 14 Svolávejte dobro na ty, kteří vás
pronásledují, dobro, a ne zlo. 15 Radujte se s radujícími, plačte s plačícími. 16
Mějte porozumění jeden pro druhého. Nesmýšlejte vysoko, ale věnujte se všedním
službám. Nespoléhejte na svou vlastní chytrost. 17 Nikomu neodplácejte zlým za
zlé. Vůči všem mějte na mysli jen dobré. 18 Je-li možno, pokud to záleží na vás,
žijte se všemi v pokoji. 19 Nechtějte sami odplácet, milovaní, ale nechte místo pro
Boží soud, neboť je psáno: ‚Mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán.‘ 20 Ale také:
‚Jestliže má tvůj nepřítel hlad, nasyť ho, a má-li žízeň, dej mu pít; tím ho zahanbíš a
přivedeš k lítosti.‘ 21 Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem.